



DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 21STE EEUW

HIJ IS VERREZEN !

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT / P106088

V.U.: E. GOVAERTS, POSTBUS 14, B - 2650 EDEGEM 2650 EDEGEM

NR. 37 / JANUARI-FEBRUARI 2009

AFGIFTEKANTOOR: ANTWERPEN X

« OREMUS PRO PONTIFICE NOSTRO » BENEDICTUS XVI, VIER JAAR LATER

Op 28 september 2008 hield broeder Bruno Bonnet-Eymard tijdens het jaarlijks Congres van *De Katholieke Contrareformatie in de 21^{ste} eeuw* een conferentie waarin hij een voorlopige balans opmaakte van het pontificaat.

TOEN ik onze Vader, abbé de Nantes, op 19 april 2005 op de hoogte bracht van de uitverkiezing van kardinaal Ratzinger tot Paus, als 265^{ste} opvolger van de H. Petrus, antwoordde hij mij : « **Het zal moeilijk zijn** »...

Abbé de Nantes kende kardinaal Ratzinger goed, want hij had zijn optreden gevolgd sinds zijn benoeming aan het hoofd van de Congregatie voor de geloofsleer, in 1981, en vooral sinds de kardinaal de crisis in de Kerk aan de kaak gesteld had in zijn « *Gesprekken over het geloof* » met de journalist Messori, uitgegeven in Italië in de herfst van 1984. Bij die gelegenheid had de stichter van *De katholieke Contrareformatie in de 20^{ste} eeuw* een

« *Open brief aan kardinaal Joseph Ratzinger* » gepubliceerd (CRC nr. 207, jan. 1985).

Als men deze brief herleest in het licht van het pontificaat van Benedictus XVI, kan men alleen maar de scherpzinnigheid van onze geestelijke vader vaststellen. Hij onderstreept om te beginnen al het positieve in de reactie van de kardinaal, zodanig zelfs dat hij in januari 1985 aan de jongeren van de CRC verklaart : « **Als hij inderdaad de man van groot theologisch geloof is zoals wij hem kennen, dan kan kardinaal Ratzinger de volgende Paus zijn, de redder van de Kerk, en dan hebben we daarin een teken van hoop.** » Maar tegelij-



Paus Benedictus XVI knielt in gebed voor het graf van zijn voorganger Joannes-Paulus I, de Paus-martelaar. Waarop wacht onze Heilige Vader om net als *Papa Luciani* onbevreesd de strijd aan te binden met de wolven die de kudde bedreigen ? (Foto CPP)

kertijd maakt abbé de Nantes zich geen illusies en stelt hij de dubbelzinnigheid van de uitspraken van de kardinaal in het licht : Joseph Ratzinger weigert absoluut om het Concilie aan te vallen ; volgens hem is niet het Concilie verantwoordelijk voor de verschrikkelijke crisis in de Kerk maar de « *Konzils-Ungeist* », de “anticonciliaire schadelijke geest” die na het Concilie opgedoken is om alle vruchten ervan teniet te doen.

Tussen 1985 en 2005 uitte onze geestelijke vader vaak kritiek op kardinaal Ratzinger. Anderzijds leek deze laatste, naar het einde van het pontificaat van Joannes-Paulus II toe, de leiding te nemen van de reactionaire partij binnen de Kerk.

DE TOEGEWIJDE RECHTERHAND VAN JOANNES-PAULUS II

Tijdens de buitengewone synode van 1985 ter gelegenheid van de twintigste verjaardag van het Concilie deed de Prefect van de Congregatie voor de geloofsleer er het zwijgen toe ; hij wou duidelijk een einde maken aan de reacties uitgelokt door zijn confidenties aan Vittorio Messori. Abbé de Nantes gaf zijn mening over die houding te kennen in een artikel met de titel : « *Kardinaal Ratzinger, medeplichtig aan het kwaad dat hij aanklaagt* ».

In juli-augustus van hetzelfde jaar becommentarieert onze Vader de Franse uitgave van de « *Gesprekken over het geloof* » en schrijft : « **Het modernistisch axioma van Joseph kardinaal Ratzinger, het fundament van zijn denken en zijn carrière, het bewijs voor hemzelf van zijn rechtgelovigheid en de test voor de rechtgelovigheid van anderen luidt als volgt : “Ik ben altijd trouw willen blijven aan Vaticanum II, dat wil zeggen het heden van de Kerk, zonder heimwee naar een verleden dat voorgoed voorbij is en zonder ongeduldig vooruit te lopen op een toekomst die ons niet toebehoort.”** »

Nog in 1985 gaat de kardinaal, die eerst zijn ongenoege had geuit over de nieuwe Franse catechismus « *Pierres vivantes* », door de knieën voor de verontwaardigde protesten van het Franse episcopaat.

In 1986 is het kardinaal Ratzinger die, als hoofd van de Congregatie voor de geloofsleer, de onderhandelingen voert met Mgr. Lefebvre. Ze slepen zo lang aan dat de stichter van het seminarie van Écône, tot het uiterste gedreven, uiteindelijk overgaat tot de wijding van bisschoppen : een daad die zonder enige twijfel schismatiek is.

In 1993 gaat abbé de Nantes voor de derde keer (na 1973 en 1983) naar Rome om er zijn « *Aanklachtenboek tegen de auteur van de zogezegde catechismus van de katholieke Kerk* » neer te leggen. Kardinaal Ratzinger laat zich niet zien ; onze geestelijke vader wordt slechts door een functionaris van de Congregatie ontvangen. Achteraf horen we over de hele zaak niets meer.

In augustus 1994 publiceert de CRC een dossier dat samengesteld is door « *Sodalitium* », het tijdschrift van de sedevacantisten, en dat de opvatting van Joseph Ratzinger over de oecumene ontleedt. Voor hem is de oecumene, zoals omschreven door het Concilie, een fundamentele

noodzaak waarvan het uiteindelijke doel « *de eenheid van de Kerken in de Kerk* » is. Deze eenheid zal gerealiseerd worden onder een nog onbekende vorm ; ondertussen moet men de eenheid in de verscheidenheid beoefenen, door een onafgebroken terugkeer naar de essentie. Wat hij daarmee precies bedoelt, is onduidelijk.

1996 is het jaar van onze bedevaart naar Fatima. Het is kardinaal Ratzinger die op het laatste moment komt om de ceremoniën voor te zitten... terwijl abbé de Nantes verbannen is. De verklaringen en de homilie van de prefect van de Congregatie voor de geloofsleer tonen aan dat hij de Boodschap helemaal niet kent. Hij legt er zich op toe om alles wat op het Geheim betrekking heeft te verhullen ; nochtans heeft hij aan Messori gezegd dat hij het gelezen heeft.

In 2000 krijgt de kardinaal van Joannes-Paulus II de opdracht om de tekst van het derde Geheim, waarvan de bekendmaking door de Paus beslist is, te verklaren. Het minste wat men kan zeggen – na lectuur van het commentaar door broeder François (onze Fatima-specialist) – is dat de studie van de kardinaal hem niet tot eer strekt...

Tegelijkertijd stelt Joseph Ratzinger verschillende reactionaire daden, vooral in de laatste jaren van het pontificaat van Joannes-Paulus II. Twee ervan zijn belangrijk :

a) In 1998 verschijnt het *motu proprio AD TUENDAM FIDEM*, « Ter verdediging van het geloof », waarin een eed wordt bekendgemaakt die door elke geestelijke zal moeten uitgesproken worden bij het opnemen van een kerkelijke verantwoordelijkheid. Naast de geopenbaarde waarheden waarmee men uiteraard moet instemmen enerzijds, en het « *niet-definitieve* » (want niet-onfeilbare) onderrecht van de Kerk waarvoor de graad van instemming minder hoog is anderzijds, voegt Joannes-Paulus II een nieuwe categorie toe : de « *definitieve waarheden* », waarvoor het *motu proprio* een totale instemming eist. De Congregatie voor de geloofsleer somt in een verklarende nota deze « *definitieve waarheden* » op waarmee men van dan af moet akkoord gaan : **geen enkele van de nieuwe theorieën van het Concilie komt er in voor**. Het is een bewijs van eerlijkheid, want we konden het ergste verwachten. Het betekent ook dat wij het recht behouden ons tegen deze nieuwigheden te verzetten.

b) In september 2000 publiceert Joseph Ratzinger het document *DOMINUS JESUS*, goedgekeurd door Joannes-Paulus II maar ondertekend door de kardinaal. Hierin wordt opnieuw bevestigd dat de openbaring van Jezus Christus volledig en definitief is in de katholieke Kerk. Het tot principe verheven “religieus pluralisme” wordt verworpen als tegengesteld « *aan het definitief en volledige karakter van de openbaring van Jezus Christus* ».

Ook te noteren : op de Goede Vrijdag die voorafgaat aan de dood van Joannes-Paulus II gaat kardinaal Ratzinger voor in de kruisweg in het Colosseum. Hij roept uit : « *Heer, vaak lijkt uw Kerk ons een boot die op het punt staat te vergaan, een scheepje waarin langs alle kanten water binnendringt.* »

Na de dood van de Paus is hij het die, in zijn hoedanigheid van deken van het Heilig College, de ver-

gaderingen van de kardinalen voorafgaand aan het conclaaf voorziet. De journalisten merken onmiddellijk het brio op waarmee hij zich van deze functie kwijt, tot algemene voldoening. In zijn homilie tijdens de openingsmis van het conclaaf verbergt de kardinaal-deken niet hoe catastrofaal het met de Kerk gesteld is.

Wil dit zeggen dat Joseph Ratzinger zich bekeerd heeft, terwijl hij ondertussen uit religieuze gehoorzaamheid onderdanig bleef aan Joannes-Paulus II? Of is hij, zelfs al is hij ongerust over de toekomst van de Kerk en het geloof, toch nog altijd voorstander van de dwalingen van het Concilie? Dat is de vraag die op dat ogenblik kon gesteld worden.

DE WEIFELENDE OPPERHERDER

Wanneer hij op 19 april 2005 verkozen wordt en de naam Benedictus XVI aanneemt, is hij zonder enige twijfel de wettige Paus, de 265^{ste} opvolger van de H. Petrus. Daarom hebben wij het voorbeeld gevolgd dat onze Vader gaf op het moment van de uitverkiezing van Paulus VI, en daarna van Joannes-Paulus II: wij hebben het besluit genomen om ons geloof in hem te stellen. « *Ratzinger vergeten om Benedictus XVI te ontvangen* », overeenkomstig de raad van... Ratzinger zelf!

En wij werden niet in verwarring gebracht. Joannes-Paulus II had zich voornamelijk beziggehouden met het verspreiden in de Kerk en in de wereld van zijn persoonlijke gnosis, gebaseerd op een ketterij: de overtuiging dat « het Woord door zijn menswording in zekere zin zou verenigd zijn met elke mens ». De eerste zorg van zijn opvolger leek het herstel van meer theologische nauwkeurigheid in de Kerk te zijn.

Onmiddellijk stelde hij een aantal gebaren naar de orthodoxen toe, ten nadele van de protestanten die zich erg ontevreden toonden over deze pauskeuze. Een goed voorteken.

Op 13 mei 2005 kondigde hij weliswaar de opening van het proces tot zaligverklaring van zijn voorganger aan, maar tegelijkertijd verordende hij dat de gewone procedure strikt moest gerespecteerd worden. En diezelfde 13^{de} mei spoorde hij de gelovigen aan om zich toe te vertrouwen aan Onze-Lieve-Vrouw van Fatima.

In verschillende van zijn preken herhaalde hij dat zijn voornaamste plicht was het geloof te verkondigen. We bewonderden de helderheid van zijn uiteenzettingen die schril afstak tegen de duistere stijl van Joannes-Paulus II.

De orthodoxen, en in het bijzonder de Russen, toonden zich zeer tevreden over de terugkeer van de Rooms-katholieke Kerk naar meer rechtlijnigheid. Maar zij waren niet de enigen; ter gelegenheid van een Eucharistisch congres in Italië lieten Finse lutheranen weten dat zij zinnens waren opnieuw aan te sluiten bij de Kerk: « *Wij, Finse lutheranen, verlangen ernaar deel uit te maken van de katholieke Kerk, de Kerk van Christus.* »

De lectuur van de memoires van kardinaal Ratzinger leerde ons in het bijzonder hoe hij zich na het Concilie bekeerd heeft met betrekking tot de plaats die de H. Maagd in de Kerk moet bekleden: « *Toen ik een jonge theoloog was, vóór (en zelfs tijdens) de zittingen van het Concilie, had ik enig voorbehoud ten opzichte*

van bepaalde oude formules, zoals bij voorbeeld het bekende DE MARIA NUMQUAM SATIS, « Over Maria kan nooit genoeg gezegd worden », dat me overdreven leek. Ik had ook moeite met het begrijpen van de ware betekenis van een andere uitdrukking, namelijk dat Maria « triomfeert over alle ketterijen ». Pas vandaag – in deze verwarde tijd waarin alle soorten ketterse afwijkingen lijken te komen aankloppen aan de poort van het authentieke geloof – begrijp ik dat het niet ging om een overdrijving van vrome zielen maar om waarheden die meer dan ooit geldig zijn. »

Op 28 juni 2005 verscheen dan het « *Compendium van de catechismus van de katholieke Kerk* ».

Men dient zich te herinneren dat abbé de Nantes, toen hij in zijn « *Aanklachtenboek tegen de auteur van de zogenaamde Catechismus van de katholieke Kerk* » twaalf ketterijen in die catechismus aan de kaak stelde, terdege begreep hoe moeilijk het voor de H. Stoel was om dergelijke dwalingen te erkennen. Daarom had hij voorgesteld dat het Vaticaan het obstakel zou omzeilen door eerst enige tijd te laten verlopen en daarna « *een nieuwe uitgave van de Catechismus te publiceren, herzien en gecorrigeerd, zonder nog één dwaling* ».

Tot onze blijde verrassing konden wij vaststellen dat het « *Compendium* » in grote mate aan de wens van onze Vader beantwoordde. Ik zeg in grote mate, omdat de rechtzettingen in de leer over de verhouding tussen Kerk en maatschappij, in het bijzonder het sociaal recht op godsdienstvrijheid, geen volledige voldoening gaven. Maar het was niettemin een hoopgevende reactie.

Vervolgens speelden zich in Keulen de Wereldjongerendagen af, waarop een terugkeer naar meer vroomheid te noteren viel.

In november 2005 verklaarde Benedictus XVI pater de Foucauld zalig, en tijdens diezelfde maand sprak hij in de Academie voor wetenschappen een redevoering uit over « *De schoonheid, de goedheid en de waarheid van het gelaat van Christus* », de volmaakte mens; het was als de aanzet voor een nieuw soort humanisme, mijlenver verwijderd van de « cultus van de mens » van Paulus VI.

Zijn toespraak tot de Oostenrijkse bisschoppen die op *ad limina*-bezoek waren, in december, was ronduit reactionair; hij spoorde hen aan om het katholieke onderricht niet te verminken.

Al deze positieve punten wisten niettemin niet alle schaduwzones uit, en daarom werd in ons tijdschrift voortdurend opgeroepen om te bidden voor de H. Vader: het was duidelijk dat hij weifelde over de richting die hij moest uitgaan.

Zijn redevoering van 27 december 2005, uitgesproken ter gelegenheid van de kerstwensen aan de Romeinse curie, zou ons inzicht geven in het *leitmotiv* van Benedictus XVI. Hij gaf toen te kennen dat het Concilie enkel kon begrepen worden « *in een hermeneutiek van continuïteit, en niet in een van onderbreking en cesuur* ». Als voorbeeld gaf hij de godsdienstvrijheid; maar om aan te tonen dat er geen « breuk » is tussen het onderricht van het Concilie en de traditie was hij verplicht om de giftige punt van de nieuwlichterij af te breken en de godsdienst-

vrijheid te herleiden tot enkel de traditionele tolerantie. Intellectueel gesproken was dit niet erg eerlijk... Alleen gaf het hem de gelegenheid het katholiek geloof van altijd te bevestigen zonder openlijk gelijk te geven aan de Contrareformatie en zonder het Concilie te veroordelen.

Op het einde van dit eerste jaar van het pontificaat van Benedictus XVI mochten we besluiten dat we een Paus hadden die stap voor stap afstand nam van de dwalingen van zijn voorganger. Hij bevestigde het katholiek geloof, en als hij voorwerdte dat zijn beleid in « *continuiteit* » met het Concilie verliep dan kon dat verklaard worden door zijn wil om met voorzichtigheid te handelen, om een ernstige breuk in de Kerk te vermijden.

DE OMMEKEER

Enkele weken later verandert de toon en moeten we vaststellen dat Benedictus XVI vasthoudt aan de dwalingen van het Concilie. In Polen spreekt hij een lofzang uit op zijn voorganger; maar vooral een oecumenische ontmoeting in Warschau geeft hem de gelegenheid zijn gehechtheid aan de oecumene opnieuw te bevestigen, in volledige trouw aan wat abbé de Nantes het “**conciliair pact**” noemt.

Hij verdedigt wel de katholieke waarheid die zegt dat de katholieke Kerk de volheid van de openbaring bezit, maar dat betekent voor hem niet dat de andere christelijke gemeenschappen ook geen heilsgemeenschappen zijn – een dwaling die onze geestelijke vader in zijn commentaar op de concilieteksten duidelijk in het licht gesteld heeft.

Een tweede onrustwekkende gebeurtenis tijdens de reis naar Polen was het bezoek aan het concentratiekamp van Auschwitz, « *een plaats van afschuw die haar gelijke in de geschiedenis niet kent* » door « *de opeenstapeling van misdaden tegen God en tegen de mens* », aldus de Paus. Op die plek bevroeg Benedictus XVI zichzelf over « *het stilzwijgen van God tegenover deze gruwel* »... waarmee hij aangaf de sleutel tot de hedendaagse geschiedenis die ons door Fatima gegeven wordt volledig te miskennen.

Als Duitser is de Paus diep getekend door de propaganda met betrekking tot de holocaust. Voor hem opent dit gebeuren een nieuw tijdperk voor de mensheid: de afwijzing van het totalitarisme, van het fanatisme onder al zijn gedaanten. “De” godsdienst, van welke aard ook: joods, islamitisch, christelijk... kan alleen maar tot de vrede leiden.

Na een rustige zomer, waarin hij een zeer hartelijke ontmoeting heeft met de priesters van het bisdom Aosta, reist Benedictus XVI naar Beieren. Op 12 september 2006 spreekt hij aan de universiteit van Regensburg een redevoering uit waarin hij de Byzantijnse keizer Manuel II Paleologos citeert, die in 1391 zei: « *Bewijs mij wat Mohammed voor nieuws aangebracht heeft. Je zal enkel slechte en onmenselijke zaken vinden, zoals het recht om de godsdienst die hij preekte met het zwaard te verdedigen.* »

De Paus verduidelijkt dat hij deze uitspraak absoluut niet tot de zijne maakt: hij gebruikt ze in zijn bewijsvoering tegen het terrorisme door een beroep te doen op de rede. Dat verhindert echter niet dat de moslimwereld in vuur en vlam staat. De daaropvolgende maanden spant de Vaticaanse diplomatie zich in om de brand te blussen, maar tegelijkertijd ***slaat Benedictus XVI een andere weg in.***

Allereerst richt hij opnieuw het Secretariaat voor de dialoog met de niet-christelijke godsdiensten op. Hij had het met één pennentrek geschrapd op het einde van het eerste jaar van zijn pontificaat door de verantwoordelijke ervoor, de uiterst progressistische Mgr. Fitzgerald, als nuntius naar Caïro te sturen. Hij stelt het Secretariaat dus terug in en geeft het in handen van kardinaal Tauran, de voormalige minister van Buitenlandse zaken van Joannes-Paulus II.

Met de afstand van de tijd krijgen we een beter inzicht in de heroriëntering van het pontificaat ten gevolge van de onrust die de toespraak van Regensburg teweegbracht.

De voorgangers van de Paus, Paulus VI en Joannes-Paulus II, hadden een ware hartstocht voor de MASDU (“Beweging voor geestelijke animatie van de wereldomvattende democratie”); hun optreden bestond in hoofdzaak uit het prediken van deze nieuwe godsdienst om zowel de Kerk als de wereld ervan te overtuigen.

Benedictus XVI van zijn kant heeft een hartstocht voor... de Kerkvaders en de liturgie; maar hij is tegelijk een overtuigd aanhanger van de MASDU. Het lijkt hem absoluut vanzelfsprekend dat de wereld veranderd is, dat de democratie een vooruitgang van de samenleving betekent, dat de rechten van de mens door het Evangelie geïnspireerd zijn. Hij is liberaal, christen-democratisch.

In het eerste deel van zijn pontificaat heeft hij zijn hart laten spreken, vanuit zijn bekommernis om terug te keren naar een grotere leerstellige en liturgische orthodoxie. Dat was zijn eerste doelstelling, en het was de oorzaak van de ergernis van heel de progressistische clan die uit is op de totale breuk van de conciliaire (en post-conciliaire) Kerk met deze traditie. De reacties van het Franse episcopaat, in november 2006, hebben deze geest van rebellie tegen Rome duidelijk genoeg gemaakt, toen de Paus het Instituut van de Goede Herder erkende in de hoop een aantal lefebvrissen terug te doen aansluiten.

En wanneer hij dan in Regensburg als universiteitsprof optreedt om na te denken over de verhouding tussen geloof en rede, doet hij het religieus fanatisme ontwaken dat hij zo verafschuwt.

Geconfronteerd met de nooit geziene reactie van de Arabische landen en de kanselarijen overal ter wereld ten gevolge van zijn toespraak, ***stond Benedictus XVI plots op het kruispunt van de wegen.*** Ofwel moest hij de werkelijke oorzaken van het herboren godsdienstig fanatisme aan de kaak stellen, namelijk de afkondiging door het Concilie van de “godsdienstvrijheid” als een sociaal recht voortvloeiend uit de waardigheid van de menselijke persoon¹, en zich vervolgens naar Fatima

(1) Zie het artikel achteraan in dit nummer: « *Vaticanum II onder het ontleedmes. X. DIGNITATIS HUMANAЕ. De godsdienstvrijheid, een evangelie van dwazen* (pp. 11-16).

keren als de enige remedie. Ofwel moest hij volharden in de utopie van de MASDU om te trachten de universele vrede tot stand te brengen in de democratie. De laatste mogelijkheid heeft het gehaald, en zij is doorslaggevend geworden in zijn pauselijk optreden – met de hulp van kardinaal Bertone, die rond diezelfde tijd tot Staatssecretaris gekozen werd.

Maar door voor de MASDU te kiezen bevrijdt Benedictus XVI zich niet van het “conciliair pact”, integendeel: hij onderschrijft het opnieuw in zijn totaliteit. Dat heeft tot gevolg dat hij verplicht is de theologische dwalingen en leerstellige dubbelzinnigheden van het Concilie met zijn gezag te dekken. Zo herneemt hij in een redevoering op 21 oktober 2006 de fameuze zin uit *GAUDIUM ET SPES* die hij in het « *Compendium* » van de catechismus geschrappt had: « *Het Tweede Vaticaanse Concilie heeft het met kracht herhaald: “De Zoon van God heeft zich, door zijn menswording, in zekere zin met iedere mens verenigd”* ».

De maand daarop bevestigt de Paus in Turkije de « *Europese roeping* » van dit moslimland. En op 30 november zien alle televisiekijkers ter wereld – en in de eerste plaats de moslims – hoe hij in de Blauwe Moskee een gebed prevelt in de richting van Mekka.

« *Ik heb me tot de ene Heer van hemel en aarde gericht,* » zegt Benedictus XVI achteraf, « *de medelijdende Vader van geheel de mensheid. Mochten alle gelovigen zich herkennen als zijn schepselen en het getuigenis geven van een waarachtige broederschap.* »

Jezus Christus en zijn Kerk zijn afgevoerd. Benedictus XVI herneemt de visie van het Concilie: de mensheid is niet meer verdeeld in twee kampen – dat van de Kerk en dat van de Tegen-Kerk – maar is in concentrische cirkels opgebouwd rondom Christus. « *In de binnenste cirkel bevestigt de Opvolger van Petrus de katholieken in het geloof; in de middelste cirkel ontmoet hij de andere christenen; in de buitenste cirkel richt hij zich tot de niet-christenen en tot heel de mensheid.* »

We moeten dan ook niet verbaasd zijn dat de Paus geen enkele veroordeling meer uitspreekt en zich beperkt tot algemene uitnodigingen “om de dialoog aan te gaan”, “om de waarheid te zoeken”, in het grootst mogelijke respect voor de ander.

Zijn toespraak van 22 december 2006 ter gelegenheid van de kerstwensen aan de curie bevestigt dit. Precies een jaar tevoren was zijn redevoering reactionair van toon en veroordeelde hij elke breuk met de traditie met het argument dat deze breuk niet voorkomt in de teksten van het Concilie; een jaar later heeft hij het over « *de werkelijke verovering van de filosofie van de Verlichting: de rechten van de mens.* »

In de zomer van 2007 gaat hij naar Latijns-Amerika waar hij alle thema's van de “sociale leer” van de Kerk sinds Paulus VI en *POPULORUM PROGRESSIO* verkondigt. De Paus accepteert de mondialisering.

Erger nog is zijn « *Brief aan de Chinese bisschoppen* », waarin hij de ondergrondse, aan Rome getrouwe Kerk voorschrijft dat zij zich moet aansluiten bij het communistisch gezag, met de bedoeling de godsdienstvrijheid te verkrijgen.

EN TOCH...

Betekent dit alles dat de bladzijde van het eerste deel van het pontificaat – “Benedictus XVI-1” – definitief is omgeslagen, en dat wij een nieuwe (maar minder flamboyante) Joannes-Paulus II hebben? Neen. Een aantal toespraken is nog ondertekend door “Benedictus XVI-1”. Zo toont de Paus zich in november 2007 ten overstaan van de Zwitserse bisschoppen ondersteboven door de teloorgang van het dogma van het geloof. Het Duits episcopaat herinnert hij eraan dat elke moslim recht heeft op het ontvangen van « *ons nederig en krachtig getuigenis van Jezus Christus [...]* Deze dialoog veronderstelt vóór alles een gefundeerde kennis van zijn eigen katholiek geloof. »

Zijn apostolische aansporing *SACRAMENTUM CARITATIS* (voorjaar 2007) bewijst zijn verlangen om de liturgie in al haar schoonheid te herstellen. Zijn beslissing ten gunste van de ritus van de H. Pius V laat echter de achterliggende leerstellige kwestie volkomen onopgelost. Hij zou eigenlijk de auteurs die ontkennen dat de Mis een Offer is (Xavier Léon-Dufour e. a.) moeten veroordelen, maar hij wordt verhinderd dat te doen omdat hij het “conciliair pact” aanhangt: veroordelen is absoluut verboden!

De “vrijmaking” van de ritus van de H. Pius V, bedoeld om in de Kerk de waardigheid van de cultus en de eenheid te herstellen, heeft daarom tot gevolg dat iedereen zich verschanst in zijn eigen stellingen; de kloof tussen traditionalisten en conciliairen wordt alleen maar groter. Dat is precies wat een Paus, zelfs en vooral een Paus die voorstander is van een Contrareformatie, ten allen prijze zou moeten vermijden, waarschuwde abbé de Nantes.

Hoe dan ook: geen polemieken! Benedictus XVI is allergisch voor polemieken of veroordelingen. Dat is overigens ook de reden waarom hij nooit een antwoord heeft willen geven aan onze Vader: « *Het is een principiële kwestie.* »

Wanneer de Paus zijn geloof, of beter zijn « *ervaring* » wil uitdrukken, schrijft hij een boek: « *Jezus van Nazareth* ». Hij verbindt dat niet aan het Leergezag, en iedereen mag er dus vrij over discussiëren. Dat laat ons overigens toe vast te stellen in welke mate hij zelf in feite modernistisch is, hoewel hij de historiciteit van de Evangelies verdedigt...

Dat alles verklaart zijn geestdrift voor de Verenigde Staten tijdens zijn reis naar dat land. Hij is een groot voorstander van een democratische samenleving, waar de godsdienst gescheiden is van de staat, waar iedereen vrij is en waar de katholieke Kerk in alle rust kan leven. « *Dit grote land is gebouwd op het fundament van een geslaagd verbond tussen godsdienstige, ethische en politieke beginselen. Dit verbond is een voorbeeld van gezond laïcisme waarbij de religieuze dimensie, in de veelheid van haar uitdrukkingsvormen, niet alleen getolereerd wordt maar bovendien opgewaardeerd als ziel van de natie en fundamentele waarborg van de rechten en de plichten van de mens.* »

Bij zijn terugkeer verklaarde de Paus nog: « *Ik dank God dat Hij deze unieke missionaire ervaring gezegend* »

heeft en dat Hij mij toegelaten heeft het werktuig te worden van Christus' hoop voor deze Kerk en dit land. Ik breng Hem tegelijkertijd dank omdat ik zelf bevestigd ben in de hoop door de Amerikaanse katholieken. »

Dat is de omgekeerde wereld : in plaats dat Petrus zijn broeders bevestigt in het geloof zijn het de broeders die Petrus bevestigen in de cultus van de mens !

Benedictus XVI verheugde er zich ook over dat hij de zestigste verjaardag van de universele verklaring van de rechten van de mens had kunnen vieren op de zetel van de Verenigde Naties : *« Het bezoek dat ik heb gebracht aan de zetel van de Verenigde Naties gaf me de gelegenheid de waarde te bevestigen van de Universele verklaring van de rechten van de Mens en er het fundament van in herinnering te brengen : de waardigheid van de menselijke persoon, door God geschapen naar Zijn beeld en gelijkenis, om mee te werken aan het goddelijk plan van leven en vrede. »*

Wat heeft dit met het katholiek geloof te maken ?

Als de Paus denkt dat de Amerikaanse samenleving zo merkwaardig is, dan is het niet verwonderlijk dat hij de verklaring voor alle kwalen waaraan de katholieke Kerk in de Verenigde Staten lijdt enkel zoekt in *individuele* verantwoordelijkheden. In zijn ogen moet de reden voor zoveel geloofsafval en zoveel morele schandalen niet gezocht worden in de dwalingen van het Concilie, en evenmin in de verderfelijke werking van een democratische maatschappij die gedomineerd wordt door het grootkapitaal en de vrijmetselarij !

In september 2008 bracht Benedictus XVI een bezoek aan Frankrijk. In Parijs gaf hij uitdrukking aan zijn loyale houding ten opzichte van het laïcisme. President Sarkozy sprak over *« positief laïcisme »*, volgens het Amerikaans model : *« open »* naar *« de godsdienst »* toe. Welke godsdienst ? Gelijk dewelke : *« het religieus feit »* op zich.

Bijgevolg was er in Lourdes geen plaats meer voor een toewijding aan het Onbevlekt Hart van Maria : de *“positieve” ontheiliging* die in Parijs haar beslag gekregen had, stond dit niet meer toe... De homilie van de Paus in het bedevaartsoord draaide rond *« de glimlach »* van de H. Maagd, met een nadruk die echt wel ongewoon was op het feest van de Verheffing van het H. Kruis en dat van Onze-Lieve-Vrouw van zeven Smarten !

Het is waar dat Zij naar Bernadette geglimlacht heeft, en dat de weerspiegeling van deze glimlach op het gelaat van de zieneres de toeschouwers in 1858 in verrukking bracht van blijdschap en hoop. Maar er verscheen ook een onbeschrijflijke droefheid op het gezicht van Onze-Lieve-Vrouw toen Zij dacht aan de arme zondaars, waarvoor Zij met nadruk vroeg te bidden. Van dat laatste was er geen spoor in de preek van de Paus, en evenmin van de reden voor die grote droefenis : de teloorgang van de zielen en de dringende nood ze te redden van de hel – zeker in een land als Frankrijk, waarvan Benedictus XVI zegt dat hij het bewondert en liefheeft, zonder op te merken dat ons land aan onze Moeder meer aanleiding geeft tot wenen dan tot glimlachen...

Overigens glimlacht Onze-Lieve-Vrouw in Fatima, zestig jaar na Lourdes, *niet meer*. De zienertjes zijn er

ondersteboven van haar zo bedroefd te zien, en geven aan de toegelopen menigte en langs hen om aan het hele Portugese volk het verlangen mee Haar te troosten met gebeden en offertjes.

Zeker, Benedictus XVI heeft toelating gegeven om het proces tot zaligverklaring van zuster Lucia te openen zonder het verstrijken van de voorgeschreven vijf jaren af te wachten. Maar hij heeft geweigerd naar Fatima te gaan ter gelegenheid van de negentigste verjaardag van de verschijningen. En toen een priester van het bisdom Rome hem op 7 februari 2008 smeekte de toewijding van Rusland aan het Onbevlekt Hart van Maria te vernieuwen en hem vroeg waarom er nooit meer over de hel werd gesproken, terwijl Onze-Lieve-Vrouw die toch aan de herdertjes had laten zien, ontweek de Paus de hele kwestie ; bovendien maakte hij van de gelegenheid gebruik om opnieuw te benadrukken dat de Kerk zich met **de aarde** moet bezighouden... Neen, Fatima is zijn godsdienst niet.

BESLUIT

De vier eerste jaren van het pontificaat tonen **de noodzaak van de katholieke Contrareformatie** aan : om terug orde op zaken te stellen in de Kerk, om een einde te maken aan de crisis van het geloof, mag er niet bespaard worden op een echte en volledige Contrareformatie. Het pontificaat van Benedictus XVI bewijst dat de dwalingen die zich in heel de Kerk verspreid hebben ten gevolge van het Concilie een **VERGIF** zijn, dat moet uitgeroeid worden omdat alles wat er door besmet raakt tot steriliteit leidt.

« Het zijn niet wij die de Kerk zullen redden », zei onze Vader, **« het is de Kerk die zichzelf zal redden, en ons erbij ! »** Vandaag moeten we zeggen : **« Het is de Kerk die zichzelf zal redden door de H. Maagd, door het Onbevlekt Hart van Maria, en ons erbij ! »**

Menselijk gesproken is er niets wat Benedictus XVI er zou kunnen toe brengen de *« verworvenheden van het Concilie »* terug in vraag te stellen. Hij is er te zeer aan gehecht, want het gaat om zijn eigen ideeën sedert zijn jonge jaren als geestelijke.

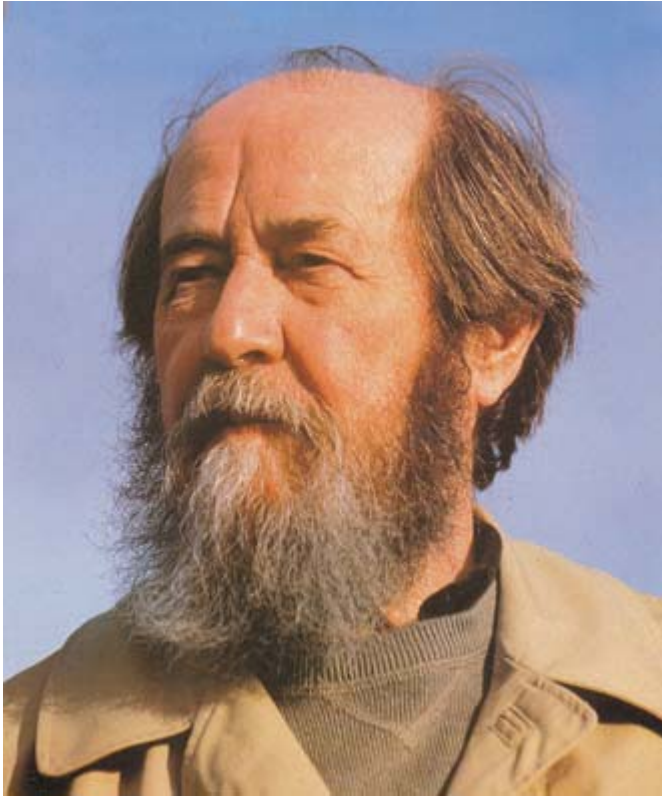
Alleen een mirakel van het Onbevlekt Hart van Maria kan hem de ogen openen. Een zeer mooie formule die hij uitsprak tijdens zijn overweging voor de eucharistische processie in Lourdes laat dit mirakel verhoppen en roept het als het ware op :

« Alles komt van Christus, zelfs Maria ; alles komt van Maria, zelfs Christus. »

Daarom moeten we heel veel bidden voor de H. Vader, in wie het geloof ons – ondanks het troebel karakter van zijn onderricht – de wettige Opvolger van Petrus doet zien. Hij blijft dus diegene die, als het uur van God slaat, de *« HEILIGE VADER »* zal worden volgens het Onbevlekt Hart van Maria. Het kan niet anders dan dat het visioen van de Zalige Jacinta ooit werkelijkheid zal worden : de H. Vader biddend op zijn knieën in een kerk vóór het Onbevlekt Hart van Maria, en omringd door een grote menigte.

broeder Bruno van Jezus
28 september 2008

« RUSLAND ZAL ZICH BEKEREN »



Aleksandr Solzjenitsyn (1918-2008).

**« Door te zwijgen over het kwaad zaaien wij het uit »
(De Goelagarchipel).**

De dood van de grote Russische schrijver en denker Aleksandr Solzjenitsyn, op 3 augustus 2008, ging haast ongemerkt voorbij. Daar is een duidelijke reden voor: Solzjenitsyn was – net als abbé de Nantes – pleitbezorger van een waarachtige “christelijke politiek”, en dat is precies wat de machten die de wereld beheersen het meest verafschuwen.

In zijn magistrale conferentie *RUSLAND VÓÓR EN NA 1983* (december 1982, CRC nr. 184) noemde abbé de Nantes Solzjenitsyn « de derde geestelijke leidsman van het Russische volk », na Dostojevski (1821-1881) en Solovjev (1853-1900).

« **Dostojevski** heeft in zijn eigen leven de drie stadia meegemaakt van het grote Russische drama, waarin we de universele menselijke tragiek terugvinden: val door hoogmoed; uitboeting; wederopstanding. De uitzonderlijke ervaringen die hij heeft opgedaan hebben hem ertoe aangezet zijn volk te waarschuwen voor de revolutionaire utopie, die de mens en de maatschappij regelrecht in de hel storten – in deze wereld én later.

« De gedachte waardoor **Solovjev** gedreven wordt, is die van het ontwaken van de Slavische volkeren, als gevolg van hun terugkeer naar de Roomse schaapsstal en de ene Herder. En vermits het vaststaat dat “Rusland zich zal bekeren”, volgens de beloften van Onze-

Lieve-Vrouw van Fatima, zullen de voorspellingen van Solovjev blijk geven van een buitengewoon bovennatuurlijk realisme, hoe uit de lucht gegrepen ze vandaag op louter menselijk vlak ook lijken te zijn.

« **Solzjenitsyn**, die de afgrijselijkheid van de kampen van de Goelagarchipel aan den lijve had meegeemaakt, nam de beslissing om de rest van zijn leven strijd te leveren tegen de Demonen die in 1917 onverwachts de macht veroverden en ze konden behouden door een regime van Terreur, waarvan zijn geliefde Russische volk het slachtoffer is geworden: miljoenen slaven, miljoenen lijken. »

Het regime verbande de schrijver in 1974. Hij vond onderdak in de Verenigde Staten, waar hij probeerde « door de kracht van zijn profetisch woord alle anti-communistische krachten van de aardbol te bundelen om de Sovjetmacht te isoleren en te doen ineensorten. In die zending is hij ondanks al zijn pogingen niet geslaagd. » Waarom niet? Omdat het “vetgemeste Westen” verhangen is aan de democratie, het materialisme en het liberalisme, en dus ongewapend is. « Men kan niet vechten tegen Marx met redevoeringen van de pacifist Tolstoj, men kan het satanisch bolsjevisme niet bekampen met een programma van sociaal-democratie » (Georges de Nantes, art. cit.).

In 1994, drie jaar na de ineensorting van de Sovjet-unie, keerde Solzjenitsyn terug naar zijn vaderland. Diep ontgoocheld moest hij al vlug vaststellen dat het “nieuwe” Rusland onder Boris Jeltsin alle kwalen van het liberalisme overnam. Solzjenitsyn noemde Rusland « een neoheidens land dat in een diepe geestelijke crisis is geraakt. » In zijn werk *DE INEENSORTING VAN RUSLAND* (1998) schreef hij over de jaren negentig: « Corrupte en decadente materialisten delen in het nieuwe Rusland de lakens uit. Onze leiders hebben God de rug toegekeerd en zo Rusland uitgeleverd aan het verval. » De kapitalisten waren in zijn ogen niet beter dan de communisten, omdat zij dezelfde leugen propageerden: dat de mens het universum kan manipuleren en een hemel op aarde kan scheppen. « Die leugen is de ontkenning van God als hoogste scheidsrechter in het drama van het menselijk leven. »

Daarom weigerde hij in 1998 de onderscheiding die Jeltsin hem wou geven, met de woorden: « Van een macht die Rusland in de huidige verderfelijke toestand heeft gebracht kan ik geen eerbetoon accepteren. »

In Vladimir Poetin daarentegen, die aan de macht kwam in 2000, zag de visionair Solzjenitsyn een uitzonderlijk staatsman die voor een heilzame kentering kon zorgen. Van hem aanvaardde de Nobelprijswinnaar wél een onderscheiding: de prestigieuze Russische Staatsprijs, uitgereikt op 13 juni 2007.

NATIONALISME VS. MONDIALISERING

IN 2007, een jaar vóór zijn dood, bracht Aleksandr Solzjenitsyn een opvallende hulde aan de politiek van Poetin:

« Hij heeft een geplunderd en op de knieën gebracht land geërfd, met een bevolking die in meerderheid gedemoraliseerd was en tot ellende vervallen. En hij begon met te doen wat mogelijk was : een geleidelijke, stapsgewijze heropbouw. Deze inspanningen werden niet onmiddellijk opgemerkt en gewaardeerd. In elk geval is het moeilijk om in de geschiedenis voorbeelden te vinden waarbij de stappen die een land onderneemt om zijn sterkte terug te vinden gunstig onthaald worden door andere regeringen » (interview met *DER SPIEGEL*, 23 juli 2007).

DE NATIONALISTISCHE POLITIEK VAN POETIN

Hoe is die geleidelijke heropbouw tot stand gebracht ?

Toen Poetin in mei 2000 president werd, trof hij een economie aan die volledig beheerst werd door een vijftiental oligarchen. Dankzij de privatiseringen die in 1992 doorgevoerd waren, hadden zij voor een appel en een ei de monopolies op de ontginning en productie van aardolie, aluminium, nikkel, ... gekocht, samen met de ganse banksector.

De oligarchen hadden ook de media in handen, waardoor zij een sleutelrol speelden in de hervorming van de onpopulair geworden Jeltsin in 1996. Sindsdien was de Russische president nog slechts een marionet in hun handen, een toestand die gelijkenissen oproept met de almacht van de bojaren in de tijd van de Troebelen (1604-1613). Poetin nam zich voor het oppergezag te herstellen.

« De nieuwe tsaar spant zich er dan voor in om het Russische volk zijn rijkdommen terug te geven en de invloed van deze bojaren terug te schroeven ; sommigen van hen, zoals Chodorkovski, aarzelen niet om steun te zoeken bij “de Amerikaanse vijand” » (Aymeric Chauprade, *La géopolitique de la Russie*, een merkwaardig artikel verschenen in *LA NOUVELLE REVUE D'HISTOIRE* van sep. 2008).

Chodorkovski stond aan het hoofd van het olieconcern Yukos, dat hij dankzij Jeltsin voor een belachelijk bedrag in handen gekregen had. De rijkste man van Rusland werd in 2003 gearresteerd op beschuldiging van grootschalige belastingontduiking. Een maand tevoren was bekend geraakt dat hij onderhandelingen wou opstarten over een fusie met de Amerikaanse gigant Exxon (zie *De nationale revolutie van Vladimir Poetin*, in *HIJ IS VERREZEN !* nr. 6, nov.-dec. 2003, pp. 1-2).

Poetin legt er zich op toe een energiestrategie te ontwikkelen, dankzij twee machtige hefbomen : GAZPROM voor het aardgas en ROSNEFT voor de aardolie.

GAZPROM is het grootste aardgasbedrijf ter wereld ; sinds 2005 heeft de Russische federale overheid een meerderheidsbelang in het bedrijf. ROSNEFT is de Russische staatsoliemaatschappij, die Yukos heeft opgeslorpt en aardolie oppompt in o.m. Sachalin (Siberië) en Zuid-Rusland.

Rusland bezit 30 % van de bewezen wereldreserves aan gas, en 6 % van de bewezen wereldreserves aan petroleum ; anderzijds beschikt het over een reusachtig

grondgebied dat nog niet ontgonnen is. Om die redenen vormt Rusland het energiereservoir bij uitstek voor heel de wereld : Europa, Japan, China én de Verenigde Staten.

« Rusland en de Europese Unie zijn daarom verbonden door een fundamentele afhankelijkheid, wat een herziening van hun relaties moeilijk maakt », aldus – met merkbare tegenzin – het dagblad LA CROIX (2 september 2008). « Wat Europa betreft, kwam in 2005 een derde van de import van aardolie en 43 % van de invoer van gas uit Rusland. Voor de Russen anderzijds vormden de hydrocarburen meer dan 70 % van de uitvoer en de binnenkomende deviezen. Twee derden van de Russische export aan gas zijn bestemd voor Europa. »

Volgens het Internationaal Energieagentschap zal de Europese vraag naar gas tussen vandaag en 2020 stijgen met 50 %. Het aandeel van Rusland hierin zal opklimmen tot 70 % !

Het leeuwenaandeel van de energie-export door Moskou gaat dus richting Europa, zonder dat er een reëel alternatief mogelijk is. Minder export naar de E.U. zou neerkomen op minder deviezen. Anders gezegd : Rusland en wij hebben elkaar broodnodig, of men dat nu graag heeft of niet... De militaire interventie van de Russen in Georgië veroordelen is één zaak, maar “sancties” nemen is een ander paar mouwen. *« De Europeanen staan zichzelf uitstel toe tot aan de top E.U.-Rusland die voorzien is voor half november »,* schrijft *La Croix*. We zullen zien wat dat oplevert. In elk geval is er duidelijk geen haast bij !

Bovendien *« verplicht de bevoorrading in gas tot duurzamer relaties dan die in aardolie, omdat leveranciers en kopers verbonden zijn door gasoducten. »*

Eén van de Europese landen waarmee Rusland tot verregaande samenwerking op dit vlak besloten heeft, is Duitsland.

Dertig procent van het aardgas dat in Duitsland geconsumeerd wordt, is afkomstig uit Rusland. Deze energiebron is des te belangrijker omdat de publieke opinie afkerig blijft van kernenergie. Om de Russische bevoorrading veilig te stellen heeft Berlijn het project *NORTH STREAM* uitgewerkt : een gasoduct dat Rusland en Duitsland met elkaar verbindt onder de Baltische Zee door – en dus niet over het grondgebied van Centraal-Europa. Dit omleidingsproject vond zijn rechtvaardiging in de spanningen die zich in de winter van 2006 voordeden tussen Rusland en Oekraïne, het land waarlangs 80 % van het Russische gas vervoerd wordt. *Gazprom* is één van de hoofdinitiatiefnemers van deze kolossale onderneming, waarvoor het de voormalige Duitse bondskanselier Gerhard Schröder onder de arm genomen heeft.

De dubbele gaspijplijn van *North Stream* wordt onder water aangelegd tussen het Russische Vyborg, gelegen aan de Finse Golf ten noordwesten van Sint-Petersburg, en het Duitse Greifswald, een voormalige Hanzestad in het uiterste noordoosten van de Bondsrepubliek. Men verwacht de eerste gasleveringen vanaf 2011. Meer dan 25 miljoen gezinnen zullen hiermee bevoorrad kunnen worden.

In 2007 heeft *Gazprom* een akkoord gesloten met de Italiaanse petroleum- en gasmaatschappij ENI om een

De heilige tsaar Nicolaas II, de heilige tsarina Aleksandra, de heilige tsarevitsj Aleksej en de heilige tsarevna's Olga, Maria, Anastasia en Tatjana : vermoord door de bolsjvieken in de nacht van 16 op 17 juli 1918 uit haat jegens het Heilige Rusland, gecanoniseerd door de Russisch-orthodoxe Kerk op 14 augustus 2000.

Icoon in het Servisch-orthodoxe klooster van Cetinje, de voormalige hoofdstad van Montenegro.

gaspijpleiding onder de Zwarte Zee aan te leggen : *South Stream*, dat Rusland zal verbinden met Zuid-Europa.

Dit onderzees gasoduct zal van Rusland naar Bulgarije lopen, en vandaar vertakken in twee richtingen : een noordwestelijke pijplijn naar Oostenrijk en een zuidwestelijke naar Griekenland en Italië. Het is de bedoeling jaarlijks 30 miljard kubieke meter gas naar Europa te pompen.

In het kader van de Russische geopolitiek is hun aardgas het instrument voor **een terugkeer naar het nationalisme**. Dit staat in schrille tegenstelling tot het Amerikaans mundialisme, dat klaar stond om de hand te leggen op de rijkdommen van Rusland met de hulp van de "oligarchen". Poetin heeft deze laatsten uitgeschakeld na hen verplicht te hebben hun geld terug te geven. Maar diegenen die zijn nieuwe nationale politiek begrepen hebben, mogen hun kapitaal behouden en hun eersterangsrol verder spelen.

De heropstanding van Rusland is gebaseerd op een duidelijk beginsel : **het bewaren van de onafhankelijkheid van het land met de bedoeling het evenwicht tussen de grootmachten te verzekeren**. Dat laatste streeft Rusland na door bilaterale betrekkingen aan te gaan. Tegenover de Turks-Amerikaanse as in de Kaukasus stelt Poetin de as Moskou-Jerevan-Teheran. Rusland zoekt toenadering tot China in de schoot van de groep van Sjanghai, versterkt zijn relaties met Duitsland, met India, ...

De "groep van Sjanghai", officieel de *Shanghai Cooperation Organization* (SCO), telt sinds 2001 zes leden : China, Rusland, Kazachstan, Kirgizië, Tadzjikistan en Oezbekistan. Het doel van de SCO is te komen tot een gemeenschappelijk veiligheidsbeleid en het stimuleren van de economische vooruitgang in de regio.

WEERWERK TEGEN DE VERENIGDE STATEN

Na een verlies aan invloed zonder voorgaande gekend te hebben op het moment van de hereniging van Duitsland en de val van de Sovjetunie, wordt Moskou zo geleidelijk aan opnieuw één van de grote spelers op het wereldtoneel. Rusland is in staat om de strategie van de Amerikanen, die het land proberen te verstikken, te dwarsbomen.

Een duidelijk voorbeeld is Georgië, waar het conflict dat uitgebroken is in Zuid-Ossetië heeft aangetoond dat Moskou de capaciteiten bezit om militaire operaties uit te voeren en zijn doelen te bereiken oog in oog met de Georgische troepen... die opgeleid zijn door Amerikaanse instructeurs.



De Verenigde Staten slaagden er in 2003 in om van Georgië een Amerikaanse vazalstaat te maken. Bij de verkiezingen in november kreeg de zittende president, Sjevarnadze, twee derde van de stemmen. Volgens een procédé dat ook elders al met succes toegepast is, vocht de oppositie de resultaten aan wegens zogezegde "onregelmatigheden". Het gevolg was een "volksopstand" : de Rozenrevolutie, die de pro-Amerikaanse, in de V. S. opgeleide (en geïnstrueerde) Michail Saakasjvili aan de macht bracht. Sjevarnadze verklaarde later in een interview dat hij op de avond van 23 november een telefoontje had gekregen van het Witte Huis, met de boodschap dat het voor hem "game over" was...

Let wel : Rusland bedreigt niemand. Het laat alleen zien dat het bereid is tot een militaire krachtmeting om zijn belangen te verdedigen. En wat nieuw is : de Verenigde Staten en de NAVO kunnen er niets tegen in brengen, behalve dan het uitschakelen van vice-president Dick Cheney naar Georgië, Oekraïne en Azerbeidzjan. We zijn blijkbaar een heel eind verwijderd van de bombardementen op Servië in de tijd van Milosevic.

De rondreis van Cheney levert enkel het bewijs – als dat nog nodig mocht zijn – van de Amerikaanse inmeniging in de buurlanden van Rusland. Georgië is strategisch gelegen om olie en gas uit Azerbeidzjan, aan de kust van de Kaspische Zee gelegen, te transporteren naar het Westen. In Oekraïne is de doelstelling van de V. S.

om de Russen uit het land buiten te werken en op die manier de Zwarte Zee volledig onder controle van de NAVO te brengen. In mei jl. ondertekende de pro-Amerikaanse president Joesjtsjenko een decreet waarin hij aan zijn regering vraagt om een wet voor te bereiden die in 2017 een einde moet maken aan de internationale akkoorden over Sebastopol.

Sebastopol is een havenstad op de Krim, dus op het grondgebied van Oekraïne. De Russen hebben er nog altijd een marinebasis, want Sebastopol is al 250 jaar lang de thuishaven van de Russische Zwarte-Zeevloot en wordt daarom bestuurd volgens een apart statuut. Overigens is de meerderheid van de bevolking op het Krimschiereiland van Russische afkomst en is het Russisch er ook de voertaal. Moskou heeft een pachtcontract voor de vlootbasis, «*dat echter afloopt in 2017. Oekraïne is vastbesloten om de Russische vloot uit te zwaaien en vervolgens de NAVO uit te nodigen van Sebastopol gebruik te maken*» (De Pers, 29 aug. 2008).

Rusland heeft op de plannen van Joesjtsjenko gereageerd met de verklaring dat het ook na 2017 aanwezig zal blijven. Zal Moskou zo ver gaan een onafhankelijkheidsproclamatie van de Krim te ondersteunen, zoals het die van Zuid-Ossetië ondersteund heeft?

De protesten van het Westen tegen het ingrijpen van Rusland om de (Russisch gezinde) Zuid-Ossetiërs te beschermen, maakten op de leiders in het Kremlin niet de minste indruk. De argumenten van een president Sarkozy bij voorbeeld kwamen als een boemerang terug in zijn eigen gezicht terecht.

«*Wij hebben jullie verwittigd: jullie Westerlingen hebben met vuur gespeeld door de onafhankelijkheid van Kosovo te erkennen zonder rekening te houden met onze waarschuwingen. Dit zijn de eerste gevolgen*», heeft de Russische president, Dmitri Medvedev, aan Nicolas Sarkozy te verstaan gegeven. Wat kan het Westen daarop antwoorden? De Verenigde Staten en hun bondgenoten hebben een doos van Pandora geopend door te aanvaarden dat Kosovo werd losgemaakt van Servië.

De onderhandelingen tussen Belgrado en de Albanese leiders van Kosovo sleepten twee jaar aan. Maar het waren nep-onderhandelingen: «*Vanaf het begin hadden de Amerikanen de regels vastgelegd, door te verklaren dat de eindoplossing – de onafhankelijkheid van Kosovo – onafwendbaar was*» (Le Monde diplomatique, 17 feb. 2008). De landen van de Europese Unie waren verdeeld. Met welke redenering kon Spanje b.v. aan Kosovo geven wat het aan Baskenland weigert?

Het precedent van Kosovo rechtvaardigt sindsdien alle onafhankelijkheidseisen in Europa. En waarom zou men aan de Zuid-Ossetiërs – Slaven die nooit Georgiërs zijn geweest en die sedert 1922 hun aanhechting bij Georgië contesteren – weigeren wat men zo vlot heeft toegestaan aan de Albanese Kosovaren?

RUSLAND ZAL DE WERELD EVANGELISEREN

Maar de geopolitieke heropstanding van Rusland is niet alleen gebaseerd op de strategie van de energiebronnen, op de militaire inspanningen, op het weerwerk tegen de “veramerikanisering” van de buurlanden, op de afwijzing van het raketterschild in Polen en in Tsjechië of op het (opnieuw) in het leven roepen van strategische assen, als tegengewicht, met China, India, Iran, Zuid-Amerika.

Op wat dan nog?

Solzenitsyn antwoordde op deze vraag met zijn programma van «*nationale en godsdienstige wedergeboorte*», dat hij uiteenzette in een werk met de titel «*Over de spijt en de matiging als categorieën van het leven van de naties*» (Franse vertaling Parijs, Seuil, 1974). Maarschalk Pétain sprak over «*de geest van offervaardigheid*». Anders gezegd: **Rusland is in verwachting van zijn toewijding aan het Onbevlekt Hart van Maria**. Daardoor zal er een eind komen aan het kwaad dat het land erfde van “de dwaze negentiende eeuw”, en dat nog verergerd werd tijdens de twintigste eeuw. Dit kwaad bestaat er in van de godsdienst een klerikale zaak of een zaak van het persoonlijk geweten te maken, maar nooit een gemeenschapszaak of een politieke zaak.

«*Als de godsdienst niet álles is en niet heel het leven regeert, dan betekent die godsdienst niets en regeert hij niets; en dan lijdt alles, ver van die godsdienst vandaan, onvermijdelijk schipbreuk*», onderwijst abbé de Nantes. Dat is de betekenis van de TOEWIJDING VAN RUSLAND die Onze-Lieve-Vrouw vraagt.

«*Neem een landkaart van Europa, “van de Atlantische oceaan tot aan de Oeral”. Trek een lijn van Fatima naar Moskou, over Praag en Warschau, en trek die lijn verder door tot in Jekaterinburg. Deze stad, op de drempel van Siberië, zal ooit het grote pelgrimsoord zijn waar men op bedevaart gaat naar de Heilige Onschuldigen die het Lijden ondergaan hebben: de heilige tsaar Nicolaas II, de heilige tsarina Aleksandra, de vier zeer zuivere tsarevna's, de tsarevitsj – kind van smarten – en hun trouwe bedienden. Hun dood was een zoenoffer tot uitboeting van de misdaden tegen het heilige Rusland. Fatima-Jekaterinburg, een nieuwe Europese as, wat een symbool!*» (RUSLAND VÓÓR EN NA 1983, CRC nr. 184).

Toen abbé de Nantes deze woorden uitsprak in 1982 werden ze door velen op spot onthaald. “Een bedevaart naar Jekaterinburg? Hij droomt!” Maar de voorbije zomer, een kwarteeuw later, **heeft deze bedevaart effectief plaatsgevonden**. In de nacht van 16 op 17 juli 2008 woonden tienduizenden mensen voor de 90^{ste} verjaardag van de moord op de keizerlijke familie een nachtelijke dienst bij in de Gedachteniskerk op het Vergoten Bloed in Jekaterinburg; deze kerk werd opgericht in 2003 op de plaats waar het Ipatijev-huis stond, waar Nicolaas II en zijn gezin in de nacht van 16 op 17 juli 1918 werden afgemaakt door de bolsjevieken. Na de dienst liepen twintigduizend gelovigen in een lange processie de 18 kilometers tot aan Ganina Jama, een verlaten mijn-schacht waarin de moordenaars de lijken van de tsaar, zijn vrouw, hun kinderen en hun bedienden neergooiden en daarna overgoten met bijtend zuur.

Morgen zullen deze gelovigen met miljoenen zijn, voor de onverwachte oogst van het Onbevlekt Hart van Maria. Nu al willen wij haar werktuigen zijn, «*in staat om zoveel lauwe of verdwaalde zielen terug vurig en geestdriftig te maken*» (H. Maximiliaan Kolbe), in afwachting dat ons een Opperherder wordt geschonken volgens het Hart van God, naar het beeld en de gelijkenis van de geliefde Joannes-Paulus I, Paus en martelaar.

broeder Bruno van Jezus

28 september 2008

VATICANUM II ONDER HET ONTLEEDMES X. DIGNITATIS HUMANAЕ

DE GODSDIENSTVRIJHEID, EEN EVANGELIE VAN DWAZEN



Paus Paulus VI sprak op 4 oktober 1965 de Algemene vergadering van de Verenigde Naties in New York toe en prees er de godsdienstvrijheid als één van de fundamentele Rechten van de Mens... nog vóór het Concilie de nieuwe theorie had goedgekeurd. Dat gebeurde pas op 9 december, onder grote druk.

DE verklaring *DIGNITATIS HUMANAЕ* over de vrijheid van godsdienst is het noodzakelijke fundament voor de “opening” van de Kerk op de wereld en het conciliaire charter van hun wederzijdse “verzoening”: zonder de erkenning van het sociaal recht van elke mens op vrijheid van godsdienst is er geen “dialog” mogelijk. **«Dit document is van kapitaal belang»**, verklaarde Paus Paulus VI aan de Brugse bisschop Mgr. De Smedt, verslaggever van het schema, op 30 september 1965. **«Het legt de houding van de Kerk voor verschillende eeuwen vast. De wereld wacht er op.»** De wereld... Het Concilie wou er koste wat het kost aan behagen, maar Jezus had ervan gezegd: **«Ik bid niet voor de wereld...»**

Voor de eerste keer in haar geschiedenis deed de katholieke Kerk afstand van haar waarheid, haar waarheid en haar recht om aan de mens en aan de naties de vrijheid toe te kennen die deze al twee eeuwen lang opeisten. Zo hoopte de Kerk mee te werken aan een ruime “eendracht” en een duurzame “vrede” in de schoot van “de menselijke familie”. Bouwen aan een broederlijke wereld met de medewerking van alle godsdiensten en menselijke ideologieën, zonder onderscheid: dat was de hersenschim die nog vóór de sluiting van

het Concilie door onze geestelijke vader, abbé de Nantes, aan de kaak werd gesteld:

«Zo ziet de stad eruit die moet opgebouwd worden en waarvan men zou willen dat de Kerk er het gehoorzame werktuig van wordt. Zo ziet de moderne wereld eruit die zij moet aanvaarden. Het plan hangt in de lucht om haar oude titel van katholieke Kerk te laten vallen en een andere naam aan te nemen die zoveel meer oproept: MASDU, “Mouvement d’animation spirituelle de la démocratie universelle” (Beweging voor geestelijke animatie van de wereldomvattende democratie)» (Brief nr. 197, 22 februari 1965).

TWEE ONVERZOENLIJKE KAMPEN

Al tijdens de voorbereidende werkzaamheden, in de lente van 1962, was het de-

bat over de godsdienstvrijheid de oorzaak van een dramatische aanvaring tussen kardinaal Ottaviani, voorzitter van de Theologische commissie, en kardinaal Bea van het Secretariaat voor de Eenheid van de christenen.

«De tekst van *DE ECCLESIA*, opgesteld door de Theologische commissie, hernam de strategie die bepaald was door de krachtadig antimoderne houding van de katholieke Kerk sedert de Franse Revolutie. De tekst van het Secretariaat voor de eenheid daarentegen gaf uiting aan de talrijke pogingen die ondernomen waren om andere wegen te vinden die de Kerk in staat zouden stellen haar verlossingswerk te verrichten in een onherroepelijk veranderde wereld» (Alberigo, dl. 1, p. 336). Bea en zijn medestanders grepen in feite terug naar de theorieën van de liberaal-katholieken, die vanaf de 19^{de} eeuw gepoogd hadden om hun leer in de Kerk te doen doordringen maar telkens opnieuw op de onwrikbaarheid van het Leergezag gebotst waren.

Nadat *DE ECCLESIA* tijdens de eerste zitting van het Concilie verworpen was, bleef alleen de tekst van het Secretariaat voor de Eenheid, *DE LIBERTATE*, als basis voor discussie over. De bisschop van Brugge, Mgr. De Smedt, leidde hem in bij de concilievaders op 23 september 1964, kort na het begin van de derde zit-

ting. Zes dagen lang werd in de aula een fel debat gevoerd tussen voor- en tegenstanders van de godsdienstvrijheid.

Kardinaal Ruffini van Palermo opende de discussies met er op te wijzen dat de verklaring "Over godsdienstige verdraagzaamheid" zou moeten heten, en niet "Over de vrijheid [van godsdienst]": « **Wie dwaalt, heeft immers geen rechten.** » De traditionele leer die hij op deze manier verwoordde, werd ook verdedigd door kardinaal Ottaviani en de Ierse kardinaal Browne, achter wie blok gevormd werd door het Spaans episcopaat en – tenminste in deze beginfase – de Italiaanse bisschoppen. Lijnrecht tegenover hen stonden de progressisten en oecumenisten, die versterking vonden in het bataljon van de Amerikaanse prelaten (Cushing, Meyer, Ritter); zij wilden maar al te graag hun "Amerikaans model" invoeren in de universele Kerk. « *In hun wekelijkse bijeenkomst in het Noord-Amerikaans College de maandag tevoren hadden de Amerikaanse bisschoppen zich zorgvuldig op dit debat voorbereid. Ze kwamen overeen dat minstens acht van hen het woord in de concilieaula zouden voeren* » (Xavier Rynne, *Brieven uit Vaticaanstad*, deel 3, pp. 37-38).

Door dit nieuwe recht van de godsdienstvrijheid te aanvaarden zou de Kerk verplicht worden een moderne filosofie over te nemen die van de mens een absoluut gegeven van rechten en van vrijheid maakt. « *Maar wij zijn hier niet in een vergadering van filosofen of in "zomaar" een bijeenkomst* », protesteerde kardinaal Ottaviani. « **Wij zijn hier in een Concilie van de katholieke Kerk en wij moeten hier de katholieke waarheid belijden en verdedigen.** »

E. H. Berto, de privé-theoloog van Mgr. Lefebvre, schreef in verband met *DE LIBERTATE* aan Mgr. Carli: « *Het gaat hier niet meer om de katholieke leer, rechtvaardigheid of traditie. Het gaat erom onder het voorwendsel van aggiornamento een fundamentele verandering van hetatholicisme op te leggen.* »

De nieuwe theorie was zo formeel ketters en de argumenten die haar moesten ondersteunen waren zo ongeloofwaardig, dat de verdedigers van het geloof de H. Vader vroegen om tussenbeide te komen. Paulus VI benoemde een commissie van vier bekwame theologen met de opdracht hem te informeren, maar dat leidde tot groot tumult in de concilieaula. Daarop gaf de Paus toe. Bea en zijn Secretariaat bleven meester van het terrein. Ze kregen weldra de steun van de invloedrijke Amerikaanse jezuïet John Courtney Murray, een groot voorstander van de godsdienstvrijheid, die als zijn opinie te kennen gaf dat « *de Kerk de inbreuken die zij in het verleden op de godsdienstvrijheid gemaakt had, moest erkennen* » (conferentie gehouden op 2 februari 1965). Samen met Mgr. Pavan zou Murray de voorname bezieler van het definitieve schema worden.

Abbé de Nantes, die het verloop van de debatten op de voet volgde, schreef op 1 oktober 1964: « *Dit*

dramatisch debat kan alleen maar tot een catastrofe leiden... Wanneer men beweert dat de Kerk geweld pleegt door voor zichzelf een vrijheid op te eisen die zij aan anderen weigert, dan komt deze theorie neer op het verwerpen van de Ware God, het Ware geloof, de Ene Kerk van Jezus Christus. Men beoordeelt de zaken nog maar alleen vanuit het standpunt van de Mens, die in de plaats van God wordt gesteld, autonoom en absoluut, vrij in zijn geloof en in zijn daden, zonder enig voorbehoud. Maar wie het Geweten en zijn rechten ophemelt, moet ervoor opletten dat hij onder dat masker het menselijk beest niet loslaat! Allicht zal het concilieproject nog wel herzien en geamendeerd worden, maar de publieke opinie heeft opgevangen dat de Kerk haar rechtlijnigheid verraadt en de Vrijheid ophemelt als een fundamenteel menselijk recht. Het zal moeilijk zijn om de Wijsheid opnieuw te laten zegeviereren » (Brief nr. 185).

Het geamendeerde schema werd op 11 november aan de Vaders voorgelegd. Maar de traditionalistische oppositie was zo zeker van haar zaak en zo strijdlustig dat de Paus, die nochtans voor de nieuwlichterij gewonnen was, begreep dat de godsdienstvrijheid niet zou kunnen gestemd worden in 1964. De hervormers waren daar nochtans op uit, omdat de goedkeuring zou samenvallen met de honderdste verjaardag van de door hen verfoeide SYLLABUS van de Z. Pius IX...

Op 20 november verklaarde kardinaal Tisserant in de aula dat er geen stemming zou gehouden worden: « *Verschillende Vaders zijn van mening dat er niet voldoende tijd gegeven is voor bestudering van de tekst over de godsdienstvrijheid, die een wezenlijk nieuw document blijkt te zijn.* » De verbouwereerde hervormingsgezinden reageerden woedend, en vaardigden een delegatie af naar de Paus om toch nog hun zin te krijgen. Maar Paulus VI « *zei dat het zijn politiek was zich niet te mengen in het concilieverloop, zodat hij onder deze omstandigheden niet in staat was een stemming af te dwingen zoals zij verzochten* » (Rynne, op. cit., p. 269). Alles zou uitgesteld worden tot de vierde zitting.

Met veel misbaar werd in de progressistische media gesproken over « de zwarte week van het Concilie », en Paulus VI werd bekritiseerd omdat hij al te zeer aan de conservatieven zou toegeven. Abbé de Nantes was de enige die het manoeuvre door had. Hij vergeleek de Paus met de bestuurder van een racewagen die even vertraagt vooraleer een moeilijke bocht te nemen. Het vervolg bewees dat onze geestelijke vader gelijk had. De « zwarte week » van de progressisten betekende in werkelijkheid de redding van hun hele Hervorming.

EEN DOORTRAPTE STRATEGIE

Van bij het begin van de vierde zitting, op 15 september 1965, laaiden de felle discussies opnieuw op. Het was voor iedereen duidelijk dat er geen verzoening of compromis mogelijk was tussen de nieuwe

theorie en de traditionele leer van de Kerk. Maar de rangen van de “roemrijke minderheid” dunden langzaam maar zeker uit. Kardinaal Urbani, de patriarch van Venetië, die door Paulus VI benoemd was tot voorzitter van de Italiaanse bisschoppenconferentie, wisselde van kamp en voegde zich bij de voorstanders van de godsdienstvrijheid. In zijn kielzog volgden de bisschoppen van Lombardije en Veneto, waardoor een bres geslagen werd in het front van de Latijnse landen.

Hoe dan ook, telkens als de traditionele school haar stem liet horen en het project onderwierp aan de eisen van het geloof, de ervaring en de rede, moesten de hervormingsgezinden de duimen leggen. Honderd vijftientig Vaders vroegen op een bepaald moment aan de Paus om het Secretariaat voor de Eenheid, waarvan de onbekwaamheid algemeen bekend was, aan de kant te schuiven.

Eens te meer was het Paulus VI die het schema redde door een procedurestemming op te leggen. Daardoor leek de hoge vergadering het principe zelf van de godsdienstvrijheid goed te keuren. Tweehonderd vierentwintig Vaders stemden tegen. In normale tijden zou zo'n grote oppositie ertoe geleid hebben ervan af te zien de nieuwe theorie, die de Kerk in die mate verdeelde, af te kondigen. **Maar de Paus was van plan zijn doel hoe dan ook te bereiken.** Op 4 oktober 1965 sprak hij de vergadering van de Verenigde Naties in New York toe en zong hij de lof van « **de fundamentele rechten en plichten van de mens die hier afgekondigd werden: zijn waardigheid, zijn vrijheid, en vóór alles de godsdienstvrijheid!** »

« *Op deze manier* », becommentarieerde abbé de

Nantes de gebeurtenis, « *schaart de Kerk zich aan de kant van de filosofie van de Vrijheid, in heel algemene bewoordingen, in een politieke toespraak van de Paus die spreekt als “een expert in menselijkheid” en “een bedevaarder van de vrede”, gehouden voor een vergadering die vreemd is aan ons geloof – en vooraleer deze nieuwe theorie het onderwerp heeft uitgemaakt van een beslissing van het gewoon of het buitengewoon Leergezag!* » (Brief nr. 214 van 15 oktober 1965).

Om de resterende tegenstanders over de streep te trekken werden in de laatste weken vóór de eindstemming nog door en door katholieke paragrafen toegevoegd aan de ketterse tekst. Op 25 oktober stemden niettemin nog tweehonderd vierenvijftig concilievaarders “*non placet*”. Maar twee dagen later gaf kardinaal Ottaviani, de pro-prefect van het H. Officie, de strijd op, met de dood in het hart, uit gehoorzaamheid aan de Paus. Bij de laatste stemming, op 7 december, waren er nog zeventig Vaders die weigerden een theorie te accepteren die de poort openzette voor de geloofsafval in de Kerk. Om dit aantal verder naar beneden te drukken nam Paulus VI zijn toevlucht tot alweer een truc: hij liet eerst stemmen, en daarna, zonder het resultaat bekend te maken (wat indruiste tegen het reglement van het Concilie), liet hij de tekst van de Verklaring rondgaan ter ondertekening. Zelf had hij eerst zijn handtekening gezet, om duidelijk aan te geven dat de zaak beklonken was. Veertig opposanten – onder wie ook Mgr. Marcel Lefebvre – gingen overstag. Slechts een kleine minderheid van dertig concilievaarders bleef bij zijn weigering, maar hield zich koest...

KRITISCHE ANALYSE VAN DE CONCILIAIRE VERKLARING

Slechts één man had de moed om openlijk op te staan: abbé de Nantes. Zijn hele leven lang is hij blijven weigeren de godsdienstvrijheid te erkennen en wees hij deze ketterij aan als de hoofdoorzaak van de ineenstorting van de Kerk en het verloren gaan van de zielen.

In 1996, tijdens zijn gedwongen ballingschap in Zwitserland, maakte hij ook van deze conciliaire tekst een kritische analyse.

DE WAARDIGHEID VAN DE MENSELIJKE PERSOON

« *Van de waardigheid van de menselijke persoon worden de mensen in onze tijd zich steeds meer bewust* » (nr. 1).

Het basisprincipe waaruit het Concilie meent voor elke mens of gemeenschap het recht op sociale en burgerlijke vrijheid op het vlak van godsdienst te halen, is « **de waardigheid van de menselijke persoon** ». Wat is die waardigheid eigenlijk? Waarop is zij gegrondvest? Met welk artikel van het Credo, welk dogma, welke wet of morele deugd heeft zij te maken? Daarover wordt ons helemaal niets gezegd. Men

heeft het alleen maar over een bewustzijn van die waardigheid dat alsmaar groter wordt.

Uit dat bewustzijn komt blijkbaar de steeds meer verspreide eis voort dat de mensen « **in hun handelen niet door dwang zullen worden gedreven, maar geleid zullen worden door het besef van hun plicht en daarbij het gebruik zullen genieten van eigen overleg en eigen verantwoordelijke vrijheid.** »

Op het eerste gezicht heeft deze “eis” niets buitensporigs. Als het om het goede gaat, als iedereen vrij moet gelaten worden om in geweten zijn plicht te doen, waarom niet? Wie alleen maar zinnens is het goede te doen, verkiest vrijheid boven dwang.

Op dezelfde manier eisen de mensen een juridische begrenzing van « **de openbare macht, opdat de grenzen van een waardige vrijheid, zowel van de persoon als van de gemeenschappen, niet te eng zullen worden getrokken.** »

Ook deze vraag heeft niets buitensporigs of revolutionairs. In onze moderne samenlevingen zijn de middelen om mensen te controleren, in de gaten te houden en in de pas te doen lopen zo almachtig dat de

Staat de neiging heeft machtsmisbruik te plegen ten koste van alle traditionele vrijheden... De eis die zo verwoord wordt, is dus op zichzelf niet verderfelijk. Waar er gevaar voor overdrijving bestaat, is het goed dat er een tegengewicht bestaat.

Tenslotte wijst de eerste paragraaf van het decreet er op dat de eis tot vrijheid vooral slaat op « **de geestelijke goederen van de mens** », meer bepaald op « **de vrije uitoefening van de godsdienst in de samenleving.** »

De opeising van vrijheid op dit vlak lijkt eveneens heel normaal : over wat de mens in zichzelf bezit als het meest intieme en het meest heilige wordt niet gemarchandeerd. Liever sterven dan geloofsafval plegen.

Van daaruit ook aan de anderen toestaan wat men voor zichzelf, zijn eigen godsdienst, zijn eigen Kerk opeist, is maar een kleine stap. Het lijkt zelfs logisch : men kan anderen niet de uitoefening verbieden van een recht dat men zelf maar al te graag geniet.

Zo komen we dus tot de volledige godsdienstige, sociale, politieke, intellectuele en morele vrijheid...

Dit alles lijkt zo klaar en duidelijk, zo waar en zo rechtvaardig dat het Concilie zich haast om te verkondigen dat deze verlangens volledig overeenstemmen met het katholiek geloof en de katholieke moraal. Het is overigens niets nieuws, want het Concilie « **doorzoekt naarstig de heilige traditie en de leer van de Kerk en brengt daaruit, altijd in harmonie met het oude, nieuwe schatten naar voren.** »

*DIGNITATIS HUMANA*e beweert dus zonder enige aarzeling dat de schijnbaar nieuwe leer van de godsdienstvrijheid eigenlijk vervat zit in de oude schat van de Traditie. Om elke verdenking van nieuwichterij weg te nemen, reppen de schrijvers van het decreet zich om getuigenis af te leggen van hun katholiek geloof : « **Allereerst getuigt deze heilige kerkvergadering dat God zelf aan het menselijk geslacht de weg heeft bekendgemaakt waarlangs de mensen, door Hem te dienen, in Christus verlost en zalig kunnen worden. Wij geloven dat deze enige en ware godsdienst zich bevindt in de katholieke en apostolische Kerk.** »

We weten dat deze belangrijke passage, evenals enkele andere, op het laatste moment in de tekst werd ingevoegd, vlak vóór de eindstemming, omdat de sterke traditionalistische minderheid er een niet onderhandelbare voorwaarde van maakte voor haar goedkeuring. Maar het blijft vreemd, want het komt er eigenlijk op neer te zeggen : “Ziehier de goddelijke zaligheid... Als je er niet wilt van weten, doe maar : je bent vrij !”

EEN BELEDIGING VOOR GOD

« **Deze Vaticaanse kerkvergadering verklaart** [in haar eigen naam, zonder enige verwijzing, zomaar] **dat de menselijke persoon recht heeft op godsdienstvrijheid** » (nr. 2). Dit zijn woorden in de wind. Want om iemand te laten genieten van een recht is er een

samenleving nodig waarin dat recht wordt uitgeoefend en is er een algemeen aanvaard gezag noodzakelijk dat rechten verleent door middel van wetten, waarvan dat gezag de naleving bewaakt.

De wetgever in kwestie bestaat wel degelijk. Het is de almachtige Schepper, onze God IK BEN-JEZUS. Deze God, die het Concilie niet goed lijkt te kennen, heeft gewild dat de mensen hem vereren, tot hem bidden, hem dienen en hem liefhebben, om zo het Leven, de eeuwige Zaligheid, te verdienen. Daaruit volgt dat God het elke mens tot een plicht rekent uit vrije wil tot dit Verbond toe te treden ; het is een heilig recht van de mens dit uit eigen beweging te doen, zonder dwang en zonder beletsel. Maar wat de andere godsdiensten of antigodsdiensten betreft : wat zou deze onmetelijk heilige God anders kunnen doen dan ze **haten** als valstrikken van Satan ? Wat zou Hij anders kunnen doen dan het bestaan zelf ervan te verbieden als een onduidbare belediging van zijn glorie én een schadelijk obstakel voor het heil van alle mensen ?

Het Concilie « **verklaart** » dus iets dat uitermate beledigend is voor onze God en Schepper, en helemaal tegengesteld aan de zending van de Kerk die de opdracht heeft gekregen om het hele mensdom te redden.

Vermits er niets beter en noodzakelijker is dan aan te sluiten bij de katholieke Kerk om het eeuwig leven te verdienen, mag er geen enkele dwang aangewend worden om deze vrijheid zich aan te sluiten bij Jezus Christus te beknotten.

Wat de andere godsdiensten en antigodsdiensten betreft : de Kerk van Jezus Christus kan hen geen enkel recht toekennen. Zij betreurt zelfs de rechten die ze op de een of andere wijze verworven hebben. Weliswaar dwingt de Kerk niemand om gered te worden tegen zijn dwalend geweten in ; maar ze heeft wel het recht om in het openbaar domein alle uitingen van deze door Satan geïnspireerde dwalingen te bestrijden en te verbieden, zoals ze ook het recht heeft om aan alle onderdanen van een katholiek land alles op te leggen wat in overeenstemming is met het katholiek geloof en de moraal.

Na de “godsdienstvrijheid” afgekondigd te hebben en onttrokken te hebben aan het gezag en de wil van IK BEN-JEZUS, zoekt het Concilie een gezag waaraan dit recht wel kan vastgehaakt worden. God, de levende God, is immers wandelen gestuurd. Wie, in naam van wat, kan kracht van wet geven aan deze immense, opperste vrijheid van godsdienst die toegekend wordt aan miljarden menselijke individuen ? Het antwoord is gekend : het recht op godsdienstvrijheid heeft zijn fundament in de waardigheid zelf van de menselijke persoon.

EEN NIEUW RECHT ZONDER FUNDAMENT

Om te doen geloven dat de zaak stevig gefundeerd is, zegt men *en passant* : de waardigheid van de menselijke persoon « **zoals die wordt gekend door het**

geopenbaarde woord van God en door de rede » (met een verwijzing naar de rampzalige encycliek van Mgr. Pavan, ondertekend door Joannes XXIII, *PACEM IN TERRIS*). Daarop verplicht het Concilie er alle rechtsinstanties van heel de planeet toe – maar in naam van wie?! – om de vrijheid van godsdienst te erkennen: **« Dit recht van de menselijke persoon op godsdienstvrijheid moet in de juridische ordening van de maatschappij zo worden erkend dat het burgerrecht gaat worden. »** Alle volkeren hebben inderdaad gehoorzaamd!

Paradoxaal genoeg leidt deze afkondiging van de totale vrijheid tot een reeks haast *dictatoriale* aanbevelingen: **« Alle mensen worden er door een morele verplichting toe gehouden de waarheid te zoeken, vooral die welke op de godsdienst betrekking heeft. Tevens moeten zij de gekende waarheid aanhangen en heel hun leven naar de eisen van de waarheid inrichten. »** Weinig overtuigende retoriek... Ten eerste gaat het om een innerlijke verplichting: wie kan dat controleren? Ten tweede heeft het Concilie dat al deze wetten uitvaardigt geen enkele macht en zelfs geen enkele intentie om de uitvoering ervan te bewaken.

« Aan deze verplichting kunnen de mensen niet voldoen op een wijze die aan hun natuur is aangepast indien zij niet naast hun psychologische vrijheid tevens vrijheid van uitwendige dwang genieten. »

“Onschendbaarheid” dus... Maar het is nogal duidelijk dat dit een redenering van dwazen is: zelfs de zgn. parlementaire onschendbaarheid kan worden opgeheven in ernstige gevallen waarin de volksvertegenwoordiger niet meer geluisterd heeft naar zijn geweten en het diepe instinct van zijn natuur, maar zich als een boef gedragen heeft. Wát dan als onze miljarden vrije mensen, die in hun ziel en hun geweten gedwongen zijn de enige ware christelijke godsdienst te zoeken, te vinden en aan te nemen, wát als zij ervan profiteren om elke waarheid gewoon de rug toe te keren? Het antwoord is geweldig:

« Het recht op godsdienstvrijheid berust op de menselijke natuur. Daarom blijft dit recht voortbestaan ook in hen die hun verplichting om de waarheid te zoeken en aan te hangen niet nakomen, op voorwaarde evenwel dat de rechtvaardige openbare orde onaangetast zal blijven. »

Ter vergelijking. Je maakt een einde aan het verbod om moorden te begaan, en je publiceert een moreel hoogstaande tekst om het geweten van de bandieten wakker te schudden. Uitstekend! En wat zal je doen als je te maken krijgt met een verschrikkelijke recidivist? Ga je hem dan zeggen: “Beste vriend, je hebt geluk. De samenleving beschouwt je daden niet meer als misdaden. Maar ik doe een beroep op je geweten, terwijl ik tegelijkertijd volgens de nieuwe wet je waardigheid van menselijke persoon en je onschendbaarheid als moordenaar respecteer”?

Onzin? Dat is nochtans wat Vaticanum II zegt.

KATHOLIEKE EN MAÇONNIEKE VRIJHEID

Het is bekend wat de traditionalisten op het Concilie keer op keer herhaald hebben, tot grote woede van de progressisten: vermits de katholieke godsdienst de enige en de ware weg is van het heil, is het ook de enige godsdienst die vanwege het gezag van God, van IK BEN-JEZUS, alle vrijheden, rechten en machten heeft gekregen om zijn zending te volbrengen. De katholieke godsdienst is gegrondvest op de almachtige Wil van de ware God. Daaruit volgt dat alle mensen het recht en de plicht hebben, en dat men hen er de kans toe moet geven, om de Vader en zijn Zoon Jezus Christus, Verlosser van de wereld, te leren kennen en zo hun redding te bewerken. Het gaat hier niet om dwang maar om hulp, uit liefde voor hun zielen die bedreigd zijn door de hel.

Het Concilie vestigt zijn progressistische ketterij op een *verdraaiing* van de traditionele katholieke leer. De tekst van de Verklaring stelt het voor alsof de Kerk altijd elke vorm van gewetensvrijheid verboden heeft en de dwang gepredikt heeft, evengoed om de mensen tot bekering te brengen als door het verhinderen van tegengestelde acties door de vijanden van het geloof. Het lijkt alsof vroeger alles innerlijke en uiterlijke dwang was – wat een enorme leugen is – terwijl nu alles vrijheid is, ook sociaal en politiek.

DIGNITATIS HUMANA stelt dat de volledige vrijheid die de Kerk altijd opgeëist heeft, in het bijzonder in haar verhouding met de wereldlijke machten... volkomen verzoenbaar is met de verlangens en de eisen van de huidige massa's op dit vlak. Meer nog, de huidige massa's zijn genereuzer: zij vragen voor iederéén wat de Kerk enkel voor zichzelf en haar eigen gelovigen opeiste... De profeten van de toekomst willen dat **alle** mensen en **alle** godsdiensten dezelfde privileges krijgen die tot dusver enkel de katholieken hadden, ter ere van de ene Kerk van de ene Jezus Christus, Zoon van de ene ware God, Schepper van de wereld en Heer over al wat leeft.

« Men doet de menselijke persoon en de door God [welke God?] voor de mensen vastgestelde orde dus onrecht aan wanneer men de mens de vrije maatschappelijke uitoefening van de godsdienst [“de” godsdienst, sic] ontzegt » (nr. 3).

Dit zijn twee verschillende opvattingen van “vrijheid”. Het Concilie verdoezelt bewust het volkomen verschil en de absolute tegenstelling tussen **katholieke vrijheid** en **democratische of maçonnieke vrijheid**.

DE VERGODDELIJING VAN DE MENS

Het Concilie spreekt over God, over zijn Voorzienigheid, over zijn bedoelingen met de mensengemeenschap. Wij vernemen – zonder enige verwijzing naar de H. Schrift of naar een aanbevelenswaardig iemand – dat deze God of **« Opperwezen »** heel de juridische architectuur van individuele en sociale vrijheid gewild heeft, deze grote constructie waarin alle

godsdiensten en alle on-godsdiensten en antigodsdiensten hun zitplaats zullen hebben, zonder enige discriminatie, ongelijkheid, fanatisme of gewelddadigheid. Zo zullen, zoals op de fameuze bijeenkomst van Assisië, alle goden, godinnen, demonen en heilige dieren met evenveel vurigheid aanbeden en beluisterd kunnen worden, onder het welwillend oog van het Opperwezen van het Concilie.

Ik stel de vraag: waar is IK BEN-JEZUS, onze enige en ware God in drie Personen? Is Jahweh, de God van Abraham, de God en Vader van Onze Heer Jezus Christus en Onze Vader, slechts één van de goden van dit Pantheon, met de opdracht vanwege het Concilie om een goede verstandhouding na te streven met alle godheden die Satan uitgevonden heeft?

De hoeksteen van heel dit systeem is niet God, en zelfs niet het Opperwezen of de "Grote architect" van de deïsten: **het is de Mens, het is zijn waardigheid, en deze waardigheid waarop heel de revolutionaire nieuwlichterij steunt, komt neer op een vergoddelijking, een verabsolutering, een cultus gebracht aan de mens.**

Is het Concilie het woord van Jezus in de woestijn vergeten, als antwoord op de Verleider: « *ER STAAT GESCHREVEN: "GIJ ZULT DE HEER UW GOD AANBIDDEN EN HEM ALLEEN DIENEN"* » (Lc. 4, 8)?

Het vervolg is slechts de toepassing en de veralgemening van wat hiervoor gedefinieerd is, namelijk dat alle mensen goden zijn en dat zij volkomen vrij zijn om voor zichzelf godheden te scheppen, religies te stichten en die te prediken aan heel de aarde.

Dat aan groepen of verenigingen dezelfde rechten moeten toegekend worden als aan individuen spreekt voor zich: « ***De vrijheid van dwang in religieuze aangelegenheden die aan alle personen afzonderlijk toekomt, moet hun ook worden toegekend wanneer zij gezamenlijk handelen*** » (nr. 4). Het Concilie staat alles toe aan gelijk welke religieuze groepering: « ***hun leden kunnen bijstaan in het leiden van een godsdienstig leven, hen kunnen steunen door onderricht in de leer en die instellingen kunnen bevorderen waarin hun leden samenwerken om hun eigen leven in te richten volgens hun godsdienstige beginselen.*** » Met dezelfde beperking die we al enkele keren zijn tegengekomen: « ***op voorwaarde dat de rechtmatige eisen van de openbare orde niet worden geschonden*** ».

Merken we hierbij op dat paragraaf 4 alle vrijheden opsomt die de Kerk sedert een eeuw opeist van de vrijmetselaars die overal aan de macht zijn – zonder ooit iets te verkrijgen. De naïeve concilievaders maakten zichzelf wijs dat ze deze rechten, die volko-

men wettig zijn en die van levensbelang zijn voor de Kerk, misschien wél zouden verkrijgen als ze zouden opgeëist worden onder het vaandel van een Opperwezen en met het label van de UNO! Het resultaat is alleen maar een veralgemeende geloofsafval, vanaf de hoogste regionen van het Vaticaan tot aan de nederige parochiegemeenschappen op het platteland...

DE WARE BOODSCHAP VAN HET EVANGELIE

Wie het Evangelie eerlijk leest, vindt daar andere zaken dan de maçonnieke theorieën van het Concilie.

Het begint al met de verwittiging van de Voorloper, Joannes de Doper, die in felle bewoordingen het eeuwig vuur oproept: « *Iedere boom die geen goede vruchten draagt, zal omgehouden worden en in het vuur geworpen... Hij heeft zijn wan in de hand, en Hij zal zijn dorsvloer zuiveren; de tarwe verzamelen in de schuur, maar het kaf verbranden in onblusbaar vuur* » (Mt. 3, 10-12). Jezus neemt deze boodschap op identieke wijze over: « *ALS GIJ U NIET BEKEERT, ZULT GIJ ALLEMAAL GELIJKELIJK OMKOMEN* » (Lc. 13, 3).

Terwijl onze concilietekst NOOIT spreekt over de dood en wat daarna komt, verwijzen alle parabels van Jezus daar wél naar. Meer bepaald hebben zij het over het onvermijdelijke moment waarop God zijn oordeel uitsprekt. En waarop heeft dat oordeel betrekking? **Wij zullen geoordeeld worden niet op onze vrijheid maar op onze verantwoordelijkheid.**

Jezus heeft zijn tijd hier op aarde doorgebracht met ons te verwittigen dat wij enkel vrij zijn om het eeuwig Leven van de Hemel beter te verdienen, en helemaal niet om te rebelleren tegen God of iemand anders, want het loon van een dergelijke vrijheid is eeuwige verdoeming. Door deze waarheden te verzwijgen heeft het Concilie, vrees ik, misbruik gemaakt van de vrijheid van spreken die God en de Paus het gegeven hebben, om te liegen tegenover de wereld over de tragische lotsbestemming die op het einde hen te wachten staat die hun vrijheid veranderd hebben in hoogmoedige ongebondenheid. En vermits Vaticanum II over het probleem van het recht op godsdienstvrijheid uiteraard geen raad gevraagd heeft aan de Allerheiligste en Onbevleete Maagd Maria, Medeverlosser, Middelaars en Hulp der christenen, durf ik zeggen dat het visioen van de hel dat de kinderen van Fatima op 13 juli 1917 te zien kregen en het wonder van 13 oktober 1917 toen de zon op de aarde dreigde te vallen, méér hebben gedaan voor de redding van de wereld dan het Concilie met zijn Verklaring *DIGNITATIS HUMANA*, dit evangelie van dwazen.

abbé Georges de Nantes (1996)